

Philosophus l. 2. *Ethic. cap. 6.* neque exuperationis aut defectio-
nis mediocritatem, neque mediocritatis exuperationem
aut defectum esse.

XXX. Verum enim verò id primum arbitror inqui-
rendum, an aliquis hujusmodi, qui eorum doctrinam in a-
ctum deducat, possit existere aut existit unquam, ne-
nos prater subjectæ rei veritatem cassâ cogitationis ima-
go decipiat. Certè ita nudè acceptum eorum dogma, ut
proponitur, est impossibile. De simili quodam Philoso-
pho eleganter *Boet. l. 2. de consol. Philos. cap. VII. profi. Acci-
pe,* inquit, *in hujusmodi arrogantia levitatem quàm festivè ali-
quis illuserit. Nam cum quidam adortus esset hominem contu-
melios, quod non ad veræ virtutis usum, sed ad superbia gloriam
falsum sibi Philosophi nomen induisset, adjecissetque, jam se sci-
turum, an ille Philosophus esset, siquidem illatas injurias leniter
patienterq; tolerasset, ille patientiam paulisper assumpsit, accepta-
que contumeliâ, velut insultans: Tam tandem, inquit, intelligis
me esse Philosophum. Tum ille nimium mordaciter: Intellexe-
ram, inquit, nisi dixisses.* Apprimè hoc in Stoicos quadrat,
qui multum de Philosophiâ sua gloriantur, propriâ tamen
confessione convincuntur.

XXXI. Ipse certè Seneca imbecillitatem tacite fa-
tetur *Epist. 71.* cum ait: *Non educo sapientem ex hominum nu-
mero, nec dolores ab illo, sicut ab aliquâ rupe nullum sensum ad-
mittente submoveo, memini illum ex duabus partibus esse compo-
situm, quem locum egregiè illustrat Lipsius *Manud. III. diff.
VII.* Nimirum credunt alias Stoici corpus non esse homi-
nis partem, sed tantum instrumentum, ajuntque affici &
dölere non hominem, sed tantum instrumentum ejus. Et
talès esse vel videri certè volunt, qualis ille Philosophi
Chrysanthij filius, de quo Eunapius *in ejus vita p. 157.* Ἐς το-
σοῦδε διεφύετο τὸ αἰσώπιον, ὥστε ἀνθρώπος ὧν ἐκινδύνευσεν ὀλ-
θίσαι.*